SJEĆANJE NA MILANA

Kad nam odu dragi prijatelji i suradnici onda ostanu živjeti u našem sjećanju. Kad je riječ o Milanu osim naše uspješne stručne suradnje i svega što smo zajednički napravili u pedagogijskoj znanosti, sjećat ću ga se po njegovoj vedrini i duhovitosti. On je na život gledao s vedrije strane. Evo dvije male anegdote.

Dođem ja jednom kod njega u kabinet da dogovorimo neke aktivnosti u okviru projekta koji smo zajednički vodili, a on odmah s vrata počne – Samo mi nemoj sad ti o svojim unucima, te kako su lijepi i pametni, kako već govore strane jezike, pravi vunderkindi. Znam ja vas mlade djedove, odmah vadite slike pa pokazujete. Imam ja takvih ovdje na Fakultetu koliko hoćeš... kad je ispucao ovu rafalnu paljbu na moje čuđenje izvadi novčanik i iz njega sliku i kaže: „Šta kažeš na mog unuka? Zar nije pravi!“

Budući da se amaterski bavim slikanjem svojevremeno sam naslikao i njegov portret koji ovdje prilažem. Kad naslikam nečiji portret ja prvo snimak pošaljem e-mailom pa zamolim onoga na koga se odnosi da kaže da li se prepoznaje i da li je zadovoljan portretom. Budući da sam istovremno naslikao i Previšićev portret poslao sam im obojici oba portreta. Milan je odgovorio da je njegov portret u redu, ali da Previšićev nije jer sam mu naslikao previše kose, a njemu premalo pa me moli da malo kose oduzmem od Previšićevog i dodam na njegov portret.

Imao je on i sa studentima zanimljivih dogodovština. Na jednom skupu je pričao kako je studentima dao zadatak da na listu papira naslikaju nešto što će na simboličan način prikazati njihovu osobnost. Idići put svi su predali svoje slike, a jedan student je predao prazan list papira. Pitao je studenta kako da on nije ništa naslikao. Student kaže: „Ma ima tu u sredini jedna točkica samo Vi ne vidite dobro. To je moja malenkost u svemiru.“